

บทที่ 5

กฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า

ปัจจุบันการประกอบธุรกิจ จำนวนไม่น้อยที่มักผลิตสินค้าประเภทเดียวกัน ผู้ผลิตได้มีการนำเอาเครื่องหมายการค้ามาใช้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง เป็นการบ่งชี้ให้ผู้ซื้อได้ทราบว่าสินค้าของตนต่างจากของบุคคลอื่น แต่ได้มีบุคคลบางคนนำเอาเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ไปใช้กับสินค้าของตน ทำให้ประชาชนเกิดความเข้าใจผิด ในคุณภาพของสินค้าหรือตัวผู้ผลิต เป็นเหตุให้เกิดความไม่ยุติธรรมขึ้น นานาประเทศจึงได้มีการตรากฎหมาย เพื่อให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า จึงขอแบ่งการศึกษาออกเป็นหัวข้อดังนี้ คือ

1. ประวัติของเครื่องหมายการค้า

เครื่องหมายที่ใช้ในการค้ามีมาตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 5-6 ก่อนคริสตกาลโดยหลักฐานทางโบราณคดีพบว่า แฉกกันที่สร้างขึ้นในสมัยนั้นมักจะมีชื่อของผู้ทำติดไว้ด้วย

เครื่องหมายที่ใช้เพื่อระบุสินค้าหรือผู้ผลิตสินค้า หรือเจ้าของสินค้า แพร่หลายมากในยุคกลาง (Middle Ages คริสต์ศตวรรษที่ 5-15)

ส่วนประวัติเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยเราใช้ตราหรือยี่ห้อเมื่อมีการค้าขาย กับต่างประเทศ ใครเลียนแบบหรือปลอมเครื่องหมายการค้าย่อมมีความผิดโทษอาญาถึงจำคุก ตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 เมื่อ พ.ศ. 2452

ต่อมามีการออกกฎหมาย ชื่อพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าและยี่ห้อการค้า พ.ศ. 2457 ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายพิเศษว่าด้วยเครื่องหมายการค้าฉบับแรก หลังจากนั้นได้มีพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 และฉบับสุดท้ายคือ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มีจำนวนมาตรา 123

เหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. มีว่า

“โดยที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติต่าง ๆ จึงล้าสมัยและไม่สามารถคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้เพียงพอ ประกอบทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง และสัญญา

อนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายบริการ ซึ่งในปัจจุบันเป็นที่แพร่หลายและ
ได้รับความคุ้มครองในกฎหมายของต่างประเทศหลายประเทศแล้ว ก็ยังไม่ได้รับความคุ้ม
ครองตามกฎหมายไทย นอกจากนั้น พระราชบัญญัติดังกล่าวยังมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่
เหมาะสม เช่น มิได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและคณะกรรมการเครื่องหมายการ
ค้า ตลอดจนสิทธิของผู้จดทะเบียนไว้ให้ชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติอยู่มาก สม
ควรปรับปรุงพระราชบัญญัติดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

นอกจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านกฎหมายเครื่องหมายการค้าแล้ว ก็ยังมีการเปลี่ยน
ทางด้านหน่วยงานที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าด้วย กล่าวคือ เดิมงานเกี่ยวกับเครื่องหมายการ
ค้าขึ้นกับกองเครื่องหมายการค้า กรมทะเบียนการค้า แต่เมื่อได้มีการจัดตั้งหน่วยงานระดับ
กรมใหม่มีชื่อว่า “ กรมทรัพย์สินทางปัญญา” ในกระทรวงพาณิชย์ขึ้นเป็นทางการเมื่อ วันที่
3 พฤษภาคม พ.ศ.2535 จึงได้มีการโอนงานส่วนนี้ไปขึ้นกับกรมทรัพย์สินทางปัญญาตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา

2. วัตถุประสงค์ของกฎหมายเครื่องหมายการค้า

กฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 3 ประการ คือ

(1) เพื่อผู้บริโภคหรือผู้ซื้อ เพราะการมีเครื่องหมายการค้าทำให้ผู้ซื้อ ได้รับความ
สะดวกในการหาหรือ เลือกซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ การเลือกซื้อสินค้าโดยวิธีอื่นเป็นเรื่อง
ที่ยุ่งยาก การใช้เครื่องหมายการค้าเป็นวิธีการที่สะดวกและทำให้ผู้ซื้อเกิดความมั่นใจ ดังนั้น
เหตุผลข้อแรกก็เพื่อปกป้องคุ้มครองประโยชน์ ของผู้ซื้อนั่นเอง

(2) เพื่อให้มีกฎเกณฑ์หรือกติกา ไม่ให้มีการแข่งขันที่เอาเปรียบหรือไม่เป็นธรรม
กล่าวคือ มีวัตถุประสงค์ที่เห็นว่าผู้ประกอบการค้า ที่ใช้เครื่องหมายของตน เพื่อให้ผู้บริโภค
ทราบว่าสินค้าของตนมีลักษณะอย่างไร เมื่อเขาใช้ความรู้ความสามารถพัฒนาสินค้าของเขา
แล้วมีผู้เอาเครื่องหมายไปใช้จึงเกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า ดังนั้น
เหตุผลในข้อนี้จึงเป็นเรื่องที่กฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครอง เจ้าของเครื่องหมายการค้า
นั่นเอง

(3) เพื่อพัฒนาสังคมหรือประเทศ กฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่รัฐใช้พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เมื่อกฎหมายนี้มีการรับรองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายทำให้เขารู้สึกมั่นใจที่จะผลิตสินค้า รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยี ทั้งนี้เพราะระบบเครื่องหมายการค้าที่มีประสิทธิภาพ จะจูงใจให้มีการเสนอสินค้าที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาดมากขึ้น อันจะนำมาซึ่งการผลิตและการทำงานที่เพิ่มขึ้นด้วย ทั้งสำหรับการผลิตสินค้าสำเร็จรูป และการผลิตวัตถุดิบสำหรับการผลิตสินค้าสำเร็จรูปต่อไป ผลของการเพิ่มขึ้นของการผลิตภายในประเทศนี้ นอกจากจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ที่ได้ใช้สินค้าที่มีคุณภาพแล้ว ยังก่อประโยชน์ทางการสร้างรายได้ให้กับประชาชน และประโยชน์ทางเศรษฐกิจแก่ประเทศโดยรวมด้วย

3. ประเภทของเครื่องหมายที่จดทะเบียนคุ้มครอง

ก่อนที่จะทราบว่าเครื่องหมายใดบ้าง ที่จดทะเบียนได้ต้องทราบความหมายของคำว่า เครื่องหมายก่อน

ตามมาตรา 4 เครื่องหมาย หมายความว่า ภาพถ่าย ภาพวาด ภาพประดิษฐ์ ตรา ชื่อ คำ ตัวหนังสือ ตัวเลข ลายมือชื่อ หรือสิ่งเหล่านี้อย่างหนึ่งอย่างใด หรือหลายอย่างรวมกัน แต่ไม่หมายรวมถึงแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร

จากความหมายดังกล่าว แสดงว่าสิ่งที่มีลักษณะข้างต้น เป็นเครื่องหมายแล้ว แต่จะเป็นเครื่องหมายการค้าหรือไม่ ต้องพิจารณาจากความหมายของเครื่องหมายการค้าอีกครั้งหนึ่ง

ข้อสังเกต แบบผลิตภัณฑ์ ตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตรไม่ถือเป็นเครื่องหมาย คำว่าแบบผลิตภัณฑ์ หมายความว่า รูปร่างของผลิตภัณฑ์ หรือ องค์ประกอบของลวดลาย หรือสีของผลิตภัณฑ์ อันมีลักษณะพิเศษ สำหรับผลิตภัณฑ์ ซึ่งสามารถใช้เป็นแบบสำหรับผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรมรวมทั้งหัตถกรรมได้ เหตุผลที่กฎหมายยกเว้นเรื่องแบบผลิตภัณฑ์ก็เพราะต้องการแยกความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า กับสิทธิบัตรออกจากกันให้ชัดเจน เพื่อไม่ให้มีปัญหาในเรื่องการต้องให้ความคุ้มครอง ที่อาจคาบเกี่ยวกันระหว่างสองอย่างนี้ ตามกฎหมายเก่าแบบผลิตภัณฑ์อาจจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าได้

เครื่องหมายที่จะจดทะเบียนคุ้มครองสิทธิได้มี 4 ประเภท คือ

- (1) เครื่องหมายการค้า คือเครื่องหมายที่ใช้กับสินค้าเพื่อแสดงว่าสินค้าภายใต้ เครื่องหมายการค้า นั้นเป็นของผู้ใด เช่น เครื่องหมายการค้าใช้กับสินค้า น้ำอัดลม ตัวอย่าง เป๊ปซี่, โค้ก เป็นต้น
- (2) เครื่องหมายบริการ คือเครื่องหมายที่ใช้กับธุรกิจบริการ เพื่อแสดงว่าธุรกิจภายใต้เครื่องหมายบริการนั้นเป็นของผู้ใด เช่น เครื่องหมายบริการ ใช้กับธุรกิจบริการ ขนส่งทางอากาศ ตัวอย่าง การบินไทยหรือ ชิน ไฉฮั่วซั๊กแห่ง เป็นต้น
- (3) เครื่องหมายรับรอง คือเครื่องหมายที่ใช้รับรองคุณภาพหรือลักษณะ ของสินค้าหรือบริการของบุคคลอื่น ๆ เพื่อช่วยให้ผู้ซื้อสินค้าสามารถเลือกซื้อสินค้าตรงตามคุณภาพและ ลักษณะที่ได้รับการรับรอง เช่น เครื่องหมายรับรองใช้รับรองสินค้าอาหาร เซลล์ชวนชิม หรือแม่ช้อยนางรำ
- (4) เครื่องหมายร่วม คือ เครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายบริการที่ใช้ โดยบริษัทหรือวิสาหกิจในกลุ่มเดียวกัน หรือโดยสมาชิกของสมาคม สหกรณ์ สภภาพ สมาพันธ์ กลุ่มบุคคลหรือองค์กรอื่นใดของรัฐหรือเอกชน เช่น เครื่องหมายร่วมใช้กันในกลุ่มบริษัทในเครือปูนซิเมนต์ไทยที่เป็นรูปตราช้าง เป็นต้น

4. ลักษณะของเครื่องหมายที่จดทะเบียนได้

ลักษณะเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง และเครื่องหมายร่วมที่จะจดทะเบียนได้ จะต้องประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการตามมาตรา 6 คือ

1. มีลักษณะบ่งเฉพาะ คือลักษณะที่ทำให้ประชาชนหรือ ผู้ใช้สินค้านั้นทราบและเข้าใจได้ว่า สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า นั้นแตกต่างไปจากสินค้าอื่น

มาตรา 7 ลักษณะบ่งเฉพาะ พิจารณาจาก

- (1) ชื่อตัว ชื่อสกุลของบุคคลธรรมดาที่ไม่เป็นชื่อสกุลตามความหมายอันเข้าใจกันโดยธรรมดา ชื่อนิติบุคคล หรือชื่อในการทางการค้าซึ่งแสดงโดยลักษณะพิเศษ

- (2) คำหรือข้อความ อันไม่ได้เสีงถึงลักษณะหรือคุณสมบัติของสินค้านั้น โดยตรง และไม่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
- (3) ตัวหนังสือ ตัวเลข หรือคำ ที่ประดิษฐ์ขึ้น
- (4) ลายมือชื่อของผู้จดทะเบียนหรือของเจ้าของเดิมของกิจการของผู้จดทะเบียน หรือลายมือชื่อของบุคคลอื่น โดยได้รับอนุญาตจากบุคคลนั้นแล้ว
- (5) ภาพของผู้จดทะเบียนหรือของบุคคลอื่น โดยได้รับอนุญาตจากบุคคลนั้นแล้ว หรือในกรณีที่บุคคลนั้นตายแล้ว โดยได้รับอนุญาตจาก บุพการี ผู้สืบสันดาน และคู่สมรสของบุคคลนั้น ถ้ามี แล้ว
- (6) ภาพที่ประดิษฐ์ขึ้น

ชื่อ คำ หรือข้อความที่ไม่มีลักษณะตาม (1) หรือ (2) หากได้มีการจำหน่ายเผยแพร่ หรือโฆษณาสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นจนแพร่หลายแล้ว ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด และพิสูจน์ได้ว่าได้ปฏิบัติถูกต้องตามหลักเกณฑ์นั้นแล้ว ก็ให้ถือว่า มีลักษณะบังเอิญ

2. ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย

มาตรา 8 บัญญัติลักษณะที่ต้องห้าม มิให้รับจดทะเบียน คือ

- (1) ตราแผ่นดิน เครื่องหมายราชการ ธงพระอิสริยยศ ธงราชการ หรือธงชาติของประเทศไทย
- (2) เครื่องหมายประจำชาติหรือธงชาติของรัฐต่างประเทศ เครื่องหมายหรือธงขององค์การระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นสมาชิก หรือที่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทั่วไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ของรัฐต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศนั้น
- (3) พระปรมาภิไธย พระนามาภิไธย พระปรมาภิไธยย่อ หรือพระนามาภิไธยย่อ
- (4) พระบรมฉายาลักษณ์หรือพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ พระราชินี หรือรัชทายาท
- (5) พระราชลัญจกร ลัญจกรในราชการ หรือตราประจำตำแหน่ง
- (6) ตราเครื่องราชอิสริยาภรณ์

- (7) เครื่องหมายกาชาด นามกาชาด หรือกาเงินีวา
 - (8) เครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายกับเหรียญ ใบสำคัญ หนังสือรับรอง ประกาศนียบัตร หรือเครื่องหมายอื่นใด อันได้ให้เป็นรางวัลในการแสดง หรือประกวดสินค้าที่รัฐบาลไทย ส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจของ ประเทศไทย รัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศ ได้จัดให้มี ขึ้นเว้นแต่ผู้จดทะเบียนได้รับเหรียญ ใบสำคัญ หนังสือรับรอง ประกาศนียบัตร เครื่องหมายเช่นนั้น เป็นรางวัลสำหรับสินค้านั้น และใช้ เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องหมายการค้านั้น
 - (9) เครื่องหมายที่คล้ายกับ (1) (2) (3) (5) (6) หรือ (7)
 - (10) เครื่องหมายที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือรัฐประศาสนโยบาย
 - (11) เครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป หรือคล้าย กับเครื่องหมายดังกล่าวจนอาจทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิด ในความ เป็นเจ้าของ หรือแหล่งกำเนิดของสินค้าไม่ว่าจะได้จดทะเบียนไว้แล้วหรือ ไม่ก็ตาม
 - (12) เครื่องหมายอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
3. ไม่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายของบุคคลอื่น เครื่องหมายนั้น จะต้อง ไม่เป็นเครื่องหมาย ที่เหมือนกับเครื่องหมายที่บุคคลอื่นได้จดทะเบียนไว้ แล้ว หรือคล้ายกับ เครื่องหมายของบุคคลอื่นที่จดทะเบียนไว้แล้ว จนอาจ ทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดในความเป็นเจ้าของสินค้าหรือ แหล่งกำเนิดสินค้า โดยพิจารณาจาก คำ เสียงเรียกขาน รูป หรือภาพและ การประดิษฐ์ของเครื่องหมาย เป็นต้น

5. ผลทางกฎหมายของการรับจดทะเบียน

เมื่อได้จดทะเบียนเครื่องหมายแล้ว ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมาย เป็นผู้ มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้า นั้น สำหรับสินค้าหรือบริการที่ได้จด

ทะเบียนไว้ตามมาตรา 44

ข้อยกเว้นผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า ไม่ได้เป็นผู้มีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้าแต่ผู้เดียว คือ

- (1) ในกรณีที่นายทะเบียนได้รับจดทะเบียนเครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายกัน ซึ่งต่างคนต่างได้ใช้มาแล้วด้วยกันโดยสุจริต หรือเพราะมีพฤติการณ์พิเศษ เจ้าของเครื่องหมายการค้าคนหนึ่งคนใดจะอ้างสิทธิแต่ผู้เดียวในเครื่องหมายการค้านั้น แล้วขัดขวางเจ้าของเครื่องหมายการค้าอีกคนหนึ่งมิให้ใช้เครื่องหมายการค้านั้นไม่ได้
- (2) ในกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว อนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตน เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะอ้างสิทธิแต่ผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้านั้นไม่ได้ เพราะเจ้าของเครื่องหมายการค้า ได้อนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้านั้นด้วยแล้ว เจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงไม่มีสิทธิแต่ผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้น

การจดทะเบียนเครื่องหมายให้มีอายุ 10 ปี นับแต่วันที่จดทะเบียน และอาจต่ออายุได้เป็นคราว ๆ คราวละ 10 ปี

เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว หากมีผู้ทำเลเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า ย่อมมีสิทธิ ดังนี้

- (1) ฟ้องเรียกค่าเสียหายในคดีแพ่งได้ ส่วนคดีอาญาจะได้กล่าวในเรื่องการปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าต่อไป
- (2) เรียกร้องให้เก็บสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าโดยไม่มีสิทธิ ออกจากตลาดได้
- (3) ห้ามใช้เครื่องหมายนั้นต่อไป
- (4) ขอให้ศาลเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นได้ ตามมาตรา 67

เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน จะฟ้องคดีเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าหรือเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดสิทธิดังกล่าว ไม่ได้ตามมาตรา 46

การยื่นคำขอจดทะเบียนได้ที่กองบริการและเผยแพร่ กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ และสำนักงานพาณิชย์จังหวัด

6. การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า

เดิมไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 แต่มีผู้ทำสัญญาในเรื่องนี้กันมากเพื่อให้การควบคุม สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534

หลักการสำคัญในเรื่องการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า มีดังนี้คือ

6.1 ผู้มีสิทธิอนุญาต

มาตรา 68 วรรคแรก บัญญัติว่า “ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว จะทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตน สำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ทั้งหมดหรือบางอย่างก็ได้

มีปัญหาว่า ถ้าเจ้าของเครื่องหมายการค้ายังไม่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า จะทำสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ของตนได้หรือไม่ คำตอบ คือยอมทำได้ ตามหลักกฎหมายในเรื่องสัญญา ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 1 แต่ไม่อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534

6.2 แบบของสัญญาอนุญาต ๗

มาตรา 68 วรรคสอง บัญญัติว่า “ สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน “ ถ้าไม่ทำตามแบบที่กฎหมายกำหนดสัญญานั้นเป็นโมฆะที่เป็น เช่นนี้ เพื่อให้นายทะเบียนตรวจสอบได้ ดังนั้นการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าจะพูดด้วยปากเปล่าไม่ได้

6.3 การใช้เครื่องหมายการค้า

มาตรา 77 บัญญัติว่า “ ในกรณีที่สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้ามิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ผู้ได้รับอนุญาตมีสิทธิที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นเสียเอง หรือจะ

อนุญาตให้บุคคลอื่นนอกจากผู้ได้รับอนุญาตใช้เครื่องหมายการค้านั้นอีกก็ได้ จากมาตรานี้ แสดงว่าแม้อนุญาตให้ผู้อื่นใช้แล้วเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะใช้เครื่องหมายการค้าเอง หรืออนุญาตให้บุคคลอื่นใช้อีกก็ได้ ถ้าสัญญาไม่ได้ระบุนำห้ามไว้

6.4 การเพิกถอนการจดทะเบียน

แม้มีการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าแล้วก็อาจร้องขอเพิกถอนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าได้ เช่น ปรากฏว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้น ไม่อาจควบคุมคุณภาพของสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นได้อย่างแท้จริงต่อไป (มาตรา 72 วรรคสาม)

7. คณะกรรมการเครื่องหมายการค้า

ตามมาตรา 16 ถ้านายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หรือเครื่องหมายอื่น ผู้จดทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการภายใน 90 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด (มาตรา 18)

นอกจากมาตรา 16 และมาตรา 18 บัญญัติถึงคณะกรรมการ ซึ่งก็คือคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ยังมีมาตราอื่นอีกหลายมาตราที่บัญญัติถึงคณะกรรมการคณะนี้

คณะกรรมการเครื่องหมายการค้าประกอบด้วย อธิบดีกรมทะเบียนการค้า เป็นประธานกรรมการ อัยการสูงสุดหรือผู้แทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาหรือผู้แทน และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นอีกไม่น้อยกว่าสี่คน แต่ไม่เกินแปดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ

คณะกรรมการจะแต่งตั้งบุคคลใดเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า

- (1) วินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งหรือคำวินิจฉัยของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้
- (2) สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ และเครื่องหมายรับรองตามพระราชบัญญัตินี้

ชน เนตยณะชงเทน เตว เหมอนของจรง กยอ เตวเบตยม

9. การเลียนเครื่องหมายการค้า

บุคคลใดเลียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักร เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 109)

คำว่า เลียน หมายความว่า เาอย่าง ทำหรือพยายามทำให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับแบบอย่าง

นักกฎหมายบางท่านเห็นว่าการเลียน หมายความว่า ทำให้คล้ายคลึงกับของที่แท้จริง โดยไม่ถึงกับทำให้เหมือน แต่ข้อแตกต่างที่มึ้นนั้นก็อาจทำให้บุคคลทั่วไปหลงว่าเป็นของแท้ได้